

[Glensgård]

Hvor ender vi så? Det er ikke et spørgsmål om decimaler, som jeg forstår at der er diskussion om imellem de to regeringspartier, det er et spørgsmål om decimaler under 6,5 mia kr. Regeringens eget udsagn var, at vi højst skulle have et underskud på 6½ mia kr. Og fortsætter gældsætningen, siger hr. Ellemann-Jensen i dag til Jyllands-Posten, så varer det jo ikke længe, inden amterne læn- gere oppe i Jylland også er gældsat. SV-regeringen optager for øjeblikket ca. 3,6 mill. kr. i lån i timen. Allerede i midten af 1980erne vil renter og afdrag af de gældsætninger, som er sket, være oppe i et beløb, som stort set udgør det samme, som indkomstskatten indbringer i dag.

Der er intet, der peger i retning af, at vi når dette mål. Der er intet, der peger i retning af, at vi de næste år når så langt. Det har det økonomiske sekretariat sagt. Men hvad vil regeringen? Vil regeringen fortsat øge gældsætningen? Hvorledes forventer regeringen at det skulle kunne lykkes at afvikle gælden? Vi kan jo ikke være ubekendt med, at vore børn ikke er i stand til at bruge den fra dagspressen kendte bemærkning, at de fragår arv og gæld.

Derfor er det selvfølgelig interessant nu at høre, efter at regeringen har siddet i godt og vel et halvt år, hvad det er, regeringen vil. Hvad er det for en politik, som man mente kunne gennemføres? Hvor er den blevet af? Kan vi forvente noget i den nærmeste fremtid? At socialdemokratiet og venstre er enige om en politik, der kan danne grundlag for en regering, er vi for så vidt ikke i tvivl om, men det er jo ikke en målsætning i sig selv.

Vi håber altså, at vi får et svar fra regeringen på, hvilken økonomisk politik man nu forventer at der skal drives, og det er klart, at det må være en anden end den, man forventede, da regeringen tiltrådte. Man har jo ikke iværksat noget af det, som man meddelte at man ville. Man har ikke iværksat noget, som kunne frembringe den forudsætning, at vi skulle nå et underskud på betalingsbalancen på højst 6½ mia kr. Det er selvfølgelig nemt for oppositionen at spørge regeringen. Jeg skal senere vende tilbage til, hvad en del af oppositionen har af løsninger på disse problemer.

Finansministeren (Heinesen):

Den økonomiske udvikling ikke bare i Danmark, men også i en række andre europæiske lande, har i en årrække været præget af betydelige balanceproblemer med stor arbejdsløshed og underskud på betalingsbalancen, og den økonomiske politik har været udformet med henblik på at reducere disse problemer.

Arbejdsløsheden skal formindskes, fordi det er socialt og menneskeligt uacceptabelt, at en stor befolkningsgruppe skal bære den ekstra store byrde, det er at være uden beskæftigelse. Samtidig nødvendiggør hensynet til vores økonomiske handlefrihed på lidt længere sigt imidlertid en fortsat formindskelse af underskuddet over for udlandet, idet en stadig voksende udlandsgæld vil begrænse mulighederne for at føre en økonomisk politik til fremme af produktion og beskæftigelse i de kommende år.

Arbejdsløsheden ville kunne afhjælpes på kort sigt, hvis størrelsen af betalingsbalanceunderskuddet ikke spillede nogen rolle. Tilsvarende ville det være muligt at fjerne underskuddet på betalingsbalancen gennem en hårdhændet begrænsning af den indenlandske efterspørgsel, men prisen ville være en øget arbejdsløshed. Balanceproblemet består i, at det kun vanskeligt og kun i løbet af nogle år vil være muligt at begrænse både arbejdsløsheden og underskuddet på betalingsbalancen.

Siden 1976 har der været lagt afgørende vægt på en afdæmpning af stigningstakten i importen, og der er tilstræbt en stærkere eksportstigning gennem styrkelse af de eksportorienterede erhverv, herunder gennem direkte eksportfremmende foranstaltninger, således at der kunne sikres en fortsat begrænsning af underskuddet på betalingsbalancen. Bl. a. på grund af de gennemførte foranstaltninger har det været muligt at opnå en nedbringelse af underskuddet på betalingsbalancen fra 11,6 mia kr. i 1976 til 7,7 mia kr. i 1978. Siden slutningen af 1977 har der ligeledes kunnet konstateres en betydelig afdæmpning i prisudviklingen, således at inflationsproblemet er mindre akut end i de første år efter oliekrisen.

Beskæftigelsen har siden 1976 udvist en fortsat vækst, også i de perioder, hvor væksten i den indenlandske efterspørgsel er blevet begrænset kraftigt, men som følge af den ekstraordinært store tilgang til arbejdsmarke-